

Het mijnverleden, onze toekomst

Stamnummer 257568 en lampnummer 0320. Zo staat het in mijn geheugen gegrift. In de zomer van 1979 is mijn avontuur in de mijnen begonnen en op de laatste dag van 1994 geëindigd. Het zijn vijftien jaar die ik nooit zal vergeten. Vijftien jaar waarin ik waanzinnig veel ervaring heb opgedaan en die me de levenslessen en de kracht gaven om als ondernemer te staan waar ik vandaag sta.

Een enorme dankbaarheid en fierheid overvalt me dan ook, want alle kennis die ik als ondernemer gebruikte, is terug te brengen naar die tijd. Ik weet wat het is om als koppel met de mijnlift in een duizelingwekkende vaart honderden meters lager te worden afgezet aan de schachten. Om daar dan letterlijk als een mol in het duister op zoek te gaan naar steenkool, het zwarte goud van de mijnen. Daar beseft je pas wat je voor elkaar betekent en hoe je veiligheid van elkaar afhangt. Ik weet dus wat het is om steeds proactief en efficiënt te moeten denken en handelen. Ik zal dat kompelgevoel van samenhang, teamwork en kameraadschap nooit vergeten.

Dat kompelgevoel vind ik ook terug in het Limburg-gevoel. Mensen maken elkaar sterker en mensen maken samen onze provincie sterk. Ook in mijn ondernemerschap geloof ik altijd in het wij-verhaal, nooit in het ik-verhaal. Uit mijn mijnperiode leerde ik niet alleen dingen in team te realiseren, maar ook wat "plan trekken" is. Namelijk met de beperkte middelen die je hebt er SAMEN het beste van te maken en er het maximum uit te halen.

Ook dat zit vervat in het Limburg-gevoel. Die kracht typeert ons als Limburgers en die moeten we koesteren en versterken. Herinner je hoe wij telkens als een feniks uit onze as herrijzen. Denk aan de sluiting van de mijnen, denk aan het Ford-drama ... Limburg heeft het allemaal overleefd. De reconversie van onze regio liep niet altijd van een leien dakje, maar vandaag mogen we fier zijn over de vele initiatieven die de tewerkstelling terug heeft hersteld en die ons als provincie zowel nationaal, maar ook internationaal op de kaart hebben gezet.

Een parallel die ik ook graag trek met het ondernemerschap is verantwoord risico's nemen. Net zoals je als mijnwerker absoluut steenkool wou delven om je quota te halen, maar tegelijk beducht moest zijn voor instortingsgevaar en mijngas. Als je juist gokt met een mix van buikgevoel en knowhow ben je de ster, maar als je de risico's onderschat, word je afgemaakt. Het is erop of eronder. Mijn mijnverleden heeft me geholpen om nadien het onmogelijke waar te maken, maar ook om te weten hoe het is om vanuit een underdogpositie te opereren. Dat maakt je sterker, geeft je de kracht om door te zetten. Wij Limburgers zijn nederig, maar fier. Niet alles wat je onderneemt wordt een succes, maar toch bewijzen we onszelf zonder arrogant te zijn. Ook in ondernemerschap moet je vaak scepticisme overwinnen als je pioniert in nieuwe concepten. Maar de dag dat anderen je kopiëren, weet je dat je het gehaald hebt.

Ik hou van Limburg, ik hou van jullie. Het ga jullie goed.

Matty Zadnikar
gewezen ondergronds mijnwerker en succesvolle serial entrepreneur

Jasper Olaerts (30)
manager C-mine crib

"Creatieve technologie op C-mine helpt andere bedrijven groeien"

In september 2013 zag C-mine crib het levenslicht op de terreinen van de voormalige steenkoolmijn van Winterslag. "Het is nu een bedrijventermin voor start-ups. Crib staat voor Creatieve & Innovatieve Business en momenteel tellen we hier 54 ondernemingen met 190 werknemers. Het mooie is dat zij hier creatieve diensten ontwikkelen waardoor andere bedrijven kunnen groeien en dus versterkend werken. Denk bijvoorbeeld aan 3D-animatie of aan producten die toelaten dat anderen foutloos kunnen werken."

Daniel Ven (59)
gids Mijnmuseum

"Verwondering over de werkomstandigheden ondergronds"

Na 20 jaar ondergronds in de mijn van Beringen gewerkt te hebben, leidt Daniel Ven er nu nieuwsgierige bezoekers rond in het Mijnmuseum. "De meeste vragen gaan over de werkomstandigheden. Als ik dan vertel over de hitte, het stof, de zware machines, de beperkte werkhoogte is de verwondering telkens weer enorm groot".

Lucien Rutten (60)
klimaatgids

"Unieke begroeiing op de terrils"

Lucien Rutten, die 20 jaar in de mijn van Heusden-Zolder werkte, trekt de natuur in om zijn aanhouders te wijzen op de opwarming van de aarde. "Vertel eens goed nieuws krijg ik dan te horen. Ik wijs er dan op hoe we samen ons steentje kunnen bijdragen door minder fossiele brandstoffen te gebruiken. Als ze vragen om goed nieuws wijs ik naar de natuurpracht op de terrils. Door de unieke ondergrond zijn er zeldzame planten en insecten te vinden".